

[Udenrigsministeren.]

med nogen Rimelighed sige noget afgørende i Øjeblikket. Vi staar overfor dette, at allerede paa Mandag den 27. mødes man i Genève indenfor den økonomiske Komité, og de Resultater, den kommer til, skal derefter forelægges ved en Konference mellem Staterne netop med det Formaal for Øje at naa en international Aftale herom. Naar denne internationale Aftale er gennemført, vil vi maaske ikke have faaet fuld Ret i vort principielle Synspunkt, ikke have opnaaet alt, hvad vi kunde ønske — jeg haaber, vi skal kunne naa vidt —, men hvis vi ikke gør det, hvis vi faar en Fortolkning, der er mere indskrænkende, end vi kunde ønske det, saa vil vi dog have opnaaet dette, at vi ved, hvad vi har at holde os til, saa vil vi have opnaaet dette — hvad ogsaa det ærede Medlem haabede paa —, at vi blev i Stand til, hvis vi fandt det klogt, selv at anvende de Systemer, som andre anvendte paa en Maade, der var ugunstig for os, thi da vilde disse Systemer være fuldt og helt anerkendt under den internationale Forhandling, og vi vilde ikke teoretisk kunne opnaa noget ved at undlade at anvende dem.

Jeg tror da, dette har været den mest praktiske Fremgangsmaade. Men det ærede Medlem har jo et andet System, som han er meget begejstret for, og som man fra det ærede Medlems Partis Side Gang paa Gang i den sidste Tid har taget til Ordre for: Anvendelse af Voldgiftsafgørelse. Jeg har tidligere sagt, at jeg ikke afviser Muligheden af, at der paa et givet Tidspunkt kan tages en Voldgift, ogsaa om handelstraktatlige Spørgsmaal, men dette maa afhænge af, om vi i den givne Situation virkelig kan anse det for klogt, om vi kan regne med gennem en saadan Afgørelse at opnaa en Appel til den offentlige Mening, som kan virke gunstigt for os. Ellers er Voldgiftsafgørelse af handelstraktatlige Spørgsmaal, naar det drejer sig om Handelstraktater som den, vi har med Tyskland, af skrøbelig Karakter. Forhandlingerne vil tage lang Tid. Det ærede Medlem var i denne Forbindelse meget forbaavset over, at jeg havde nævnt den Mulighed, at der kunde ske en Opsigelse af Traktaten fra tysk Side. Jeg tror, at man overfor saadanne Spørgsmaal, og naar der med en bestemt Idé drives en Agitation som den, der her er drevet, er forpligtet til at klarlægge for den offentlige Mening i Danmark, hvad Følgerne faktisk kan blive af et bestemt Skridt; det er muligt, at det kan volde nogen Vanskelighed i Stillingen udadtil under Forhandlingerne, men det bliver nødvendigt,

naar en saadan Sag tages op i den offentlige Drøftelse og man ikke nøjes med at føre sine Argumenter i Marken under den Forhandling, man har i fortrolige Udvalg, at pege paa, at da Tyskland nu sidst sluttede sin Handelstraktat med Finland, opsagde det samtidig den tidligere Handelstraktat til Bortfald netop med den Situation for Øje, at den nye Handelstraktat muligvis ikke blev vedtaget i begge de to Lande, og saa vilde man staa uden at være bundet overfor Finland. Dette er et Vidnesbyrd om en bestemt Ting: at den Agrarbevægelse, der nu gaar gennem Tyskland, er af en saadan Voldsomhed, at hvor man mener sig nødsaget til at tage det ene eller det andet Skridt, der fjerner man gennem Opsigelse de traktatmæssige Forpligtelser, som hindrer dette, for saa vidt man overhovedet har Mulighed derfor. Derfor maatte vi regne med den Mulighed, at hvis der kom en Voldgiftssag om dette Spørgsmaal, vilde man stille sig frit i den Forstand, at man vilde have Betingelser for at gennemføre de nye Toldsatser ogsaa overfor os, hvis Voldgiftsdommen skulde gaa Tyskland imod.

Jeg vender mig dernæst med nogle Ord til selve den foreliggende Konventions enkelte Bestemmelser, om hvilke det ærede Medlem jo ogsaa har udtalt sig, om end ikke saa meget som om den almindelige handelspolitiske Situation, paa Baggrund af hvilken vore Beslutninger skal tages.

Det ærede Medlem understreger her Forskellen mellem de Maader, hvorpaa to Grupper af Stater bindes, en Gruppe af første Klasse og en Gruppe af anden Klasse — vi kan jo gerne betegne dem saaledes, naar vi blot er enige om, at det ikke er ringere at være i Klasse med England, Holland og Norge end i Klasse med f. Eks. Tyskland, Frankrig og Czekoslovakiet. Men hvis vi altsaa betegner dem saaledes, ser jeg ikke rettere end, at det ærede Medlem meget undervurderer den Binding, som første Klasse vil blive underkastet, for saa vidt dens Stater gaar ind i denne Aftale, thi de forpligter sig blankt til ikke at opsigte gældende Handelstraktater, saa længe denne Aftale staar ved Magt, og følgelig til ikke at forhøje Tariffer, som er bundet ved gældende Handelstraktater. Og er det nu saa lidt? For et Land som Frankrig er det 72 pCt. af alle de Toldsatser, Landet har, og for et Land som Tyskland er det 53,5 pCt. af samtlige Toldsatser; og blandt disse 53,5 pCt. er en lang Række af de for Danmark mest interessante Satser i den tyske Toldlov. Hvis man holder sig dette for Øje, tror jeg dog, man vil være paa det rene med, at ogsaa